

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **A. O.**, zastoupen Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 194/2004 – 24 ze dne 10. 12. 2004,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 194/2004 – 24 ze dne 10. 12. 2004 **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

V zákonné lhůtě podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též stěžovatel) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1067/VL-18-K01-2003 ze dne 30. 1. 2004. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a bylo rozhodnuto, že se na něho nevztahují překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel namítl důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Domníval se, že krajský soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, a to aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Dále namítl nedostatečné provedení dokazování a tím i zjištění skutečného stavu věci ze strany žalovaného, přičemž krajský soud byl povinen tuto vadu vytknout. Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že krajský soud v napadeném rozhodnutí nereagoval na doplnění žaloby ze dne 29. 7. 2004, které žalobce u soudu podal. Stěžovatel se v tomto doplnění domáhal nařízení jednání a předvolání svědka. Jestliže krajský soud na tuto žádost nereagoval, je jeho rozhodnutí z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, je též zatíženo procesní

vadou vzhledem k nevyhovění žádosti o nařízení jednání. V závěru kasační stížnosti stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku žaloby, navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Stěžovatel ke kasační stížnosti přiložil písemné vyhotovení výše zmíněného doplnění žaloby. Stěžovatel zde vytýká rozhodnutí žalovaného nedodržení zák. č. 71/1967 Sb. (dále jen „správního řádu“), konkrétně ustanovení § 3 odst. 3, 4; § 32 odst. 1; § 33 odst. 2; § 46; § 47 odst. 3. Dále popsal potíže související s vypůjčením peněz od soukromých osob z řad mafie, dle jeho tvrzení jsou ukrajinské státní orgány též součástí zločineckých struktur. Stěžovatel vyjádřil názor, že je dán důvod k udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur. Domnívá se, že při návratu do země může být persekuován státními orgány, pokud bude zjištěno, že požádal v ČR o azyl. Stěžovatel vyslovil nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání, k jednání žádal přizvat tlumočníka do ukrajinského jazyka, k prokázání svých tvrzení navrhl předvolat svědka pana V. B.. Požádal též o ustanovení právního zástupce.

Žalovaný v písemném vyjádření označil kasační stížnost za nedůvodnou, odkázal na důvody uvedené v odůvodnění jeho rozhodnutí. S rozsudkem krajského soudu se plně ztotožnil.

Krajský soud výrokem napadeného rozsudku žalobu podanou stěžovatelem proti rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu a neshledání překážky vycestování zamítl. Uvedl, že stěžovatel měl v zemi původu problémy s mafií, což nelze podřadit pod žádný z taxativně uvedených důvodů v § 12 zákona o azylu. Krajský soud uvedl, že žalovaný i stěžovatel byli poučeni ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. o možnosti vyřízení věci bez jednání a dále o tom, že souhlas s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání je udělen také, nevyjádří-li účastník řízení do dvou týdnů od doručení tohoto poučení svůj nesouhlas s takovým postupem. Dle krajského soudu účastníci svůj nesouhlas v uvedené zákonné lhůtě nevyjádřili. Skutečnosti, které měly být dle tvrzení stěžovatele uvedeny v doplnění žaloby, nejsou v odůvodnění napadeného rozsudku zmíněny.

Ze spisu vedeného krajským soudem pod sp. zn. 14 Az 194/2004 byly zjištěny následující, pro věc podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal prostřednictvím žalovaného dne 25. 2. 2004 žalobu proti správnímu rozhodnutí, krajský soud o ní zahájil řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s. Dne 19. 3. 2004 byl stejnopis žaloby zaslán žalovanému s žádostí o zaslání písemného vyjádření a správního spisu v dané věci, obojí bylo žalovaným obratem zasláno a doručeno soudu dne 23. 4. 2004. Na čl. 15a je ve spisu založeno písemné vyhotovení přípisu soudu ze dne 29. 4. 2004 adresované stěžovateli i žalovanému obsahující procesní poučení, včetně poučení dle § 51 s. ř. s., dle doručanky připojené k čl. 19 bylo stěžovateli doručeno dne 16. 7. 2004. Na čl. 20 soudního spisu je zažurnalizován přípis žalovaného nazvaný „vyjádření k doplnění žaloby“ ze dne 2. 8. 2004, doručený soudu dne 9. 8. 2004. V záhlaví tohoto přípisu žalovaný sděluje, že reaguje na doplnění žaloby, které mu bylo krajským soudem zasláno dne 30. 8. 2004. V textu vyjádření namítl, že se jedná o nepřípustné rozšíření žaloby o nové žalobní body, stěžovatel nad rámec žaloby namítl porušení § 33 odst. 2 správního řádu, uvedl též nová skutková tvrzení (státní orgány byly součástí zločineckých struktur) i právní hodnocení (stěžovatel měl být příslušníkem „sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur). Žalovaný vyslovil nesouhlas s předvoláním svědka v dané věci. Stěžovatel měl dále vyjádřit strach z perzekuce v případě návratu do vlasti, neboť státní orgány se mohly dozvědět,

že požádal o azyl, žalovaný jeho obavy považoval za neopodstatněné. Předmětné doplnění žaloby podané stěžovatelem dne 29. 7. 2004 soudní spis neobsahuje, po vyjádření žalovaného k tomuto doplnění chronologicky ve spisu následuje písemné vyhotovení rozsudku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu důvodů uvedených v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Primárně se přitom zabýval namítanou vadou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel namítal, že není zřejmé, jakým způsobem se krajský soud vypořádal s argumenty uvedenými v doplnění žaloby a s jeho žádostí o nařízení jednání. Tuto námitku Nejvyšší správní soud shledal důvodnou. V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud doplnění žaloby nezmínil. V části popisující žalobní námitky stěžovatele není uveden žádný z důvodů uvedených v doplnění k žalobě, krajský soud se s nimi logicky tedy ani nevypořádal v části obsahující právní hodnocení. Též v odůvodnění postupu soudu dle § 51 s. ř. s. není zmíněno, že by stěžovatel vyjádřil nesouhlas s tímto způsobem rozhodnutí. Krajský soud doplnění žaloby nezažurnalizoval do spisu, ve věci rozhodoval tak, jako by vůbec nebylo podáno. Průběh řízení a obsah soudního spisu však nasvědčuje tvrzení stěžovatele, že žalobu podáním ze dne 29. 7. 2004 doplnil.

Písemné vyhotovení doplnění žaloby, které stěžovatel připojil ke kasační stížnosti, sice neobsahuje datum jeho sepsání, ani doklad o podání k soudu, tuto skutečnost však jednoznačně prokazuje přípis žalovaného ze dne 2. 8. 2004 nazvaný „vyjádření k doplnění žaloby“, který je součástí soudního spisu a byl soudu doručen dne 9. 8. 2004. Žalovaný zde zmiňuje doplnění žaloby, které mu bylo zasláno krajským soudem dne 30. 8. 2004. Tento časový údaj odpovídá tvrzení stěžovatele o podání doplnění k žalobě dne 29. 7. 2004. V textu vyjádření žalovaný reaguje na námitky stěžovatele, které korespondují s obsahem doplnění žaloby, zmiňuje i jeho procesní návrh předvolání svědka.

Nejvyšší správní soud po porovnání obsahu vyjádření žalovaného k doplnění žaloby ze dne 2. 8. 2004, založeného na čl. 20 spisu krajského soudu, a textu stejnopisu tohoto doplnění, zasláného stěžovatelem soudu s kasační stížností, dospěl k závěru, že v řízení bylo bez pochybností prokázáno podání doplnění žaloby stěžovatelem krajskému soudu v reakci na procesní poučení (doručené mu 16. 7. 2004). Krajský soud toto doplnění žaloby obdržel, následně zaslal k vyjádření žalovanému, avšak nezaložil jej do soudního spisu a v dalším řízení nepřihlížel k jeho obsahu.

Krajský soud je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., povinen vypořádat se se všemi námitkami uplatněnými žalobcem. Tato povinnost soudu vyplývá z § 75 odst. 2 s. ř. s., dle kterého soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Krajský soud samozřejmě nemá povinnost všem žalobním námitkám vyhovět, musí je však srozumitelně a vyčerpávajícím způsobem zhodnotit a vyjádřit se k tomu, jaké z nich považuje za důvodné, případně, ke kterým nepřihlédl a z jakých důvodů. Tuto povinnost krajský soud porušil, z jeho rozhodnutí není zřejmé, jak posoudil procesní návrhy stěžovatele na nařízení jednání, ustanovení zástupce, přibrání tlumočníka a doplnění dokazování o výsledk svědka. Nelze též zjistit jeho stanovisko k přípustnosti doplnění žaloby o další skutečnosti, případně k věcnému posouzení zde uplatněných důvodů. Napadený rozsudek je tak nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Tento závěr je zcela v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73 (zveřejněno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 787/2006) uvedl: „*Opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].*“ K shodnému závěru dospěl i ve věci č. j. 2 Afs 24/2005, rozhodnutí ze dne 14. 7. 2005 (zveřejněno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 689/2005): „*Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.*“

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. jej proto zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

V tomto řízení se krajský soud vypořádá s důvody a návrhy stěžovatele uvedenými v doplnění žaloby, řádně o nich rozhodne a své rozhodnutí srozumitelně a vyčerpávajícím způsobem odůvodní. V novém rozhodnutí rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že vzhledem k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí jako celku, se nebylo možno vyjádřit k důvodnosti dalších kasačních námitek.

Vzhledem k ust. § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpení pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížností.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 1. listopadu 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu